

**Alvorsord
fra en trofast
Herrens
tjener**

**Asger Jensen
Luthersk Misjonsforening**

Innhold:

Mødevirksomhed

Der skal komme dage, siger Gud Herren

Skaden i Guds folk

AKF/Krossen Media.

Pb. 196. N-4734 Evje. Tlf.:47-379-31053. Fax: 47-379-30157.
e.mail: akf-evje@online.no ©

www.Kommentar-Avisa.no
www.afkf.net

Mødevirksomhed.

*Af Asger Jensen,
Forkynder i LM.*

Der findes i dag forskellige meninger om, hvad det er, der skal samle os, når vi er til et møde.

Vi har alle oplevet, at tiden har sat nogle spor - på godt og ondt - og den almindelige mødevirksomhed har ikke kunnet undgå nogle af disse spor, hvilket også har været medvirkende til, at der er sket en ændring mange steder i afholdelse af møder i et missionshus.

Men først vil jeg gerne sige, at som tiden går, så har jeg fået et stærkere ønske om at fortsætte i de spor, som troens folk i generationer før os har sat højt. Og jeg finder tiden i dag for alvorlig til, at der 'eksperimenteres' med hensyn til mødevirksomhed.

De gamle - før os.

Min overbevisning er - og det kan man også læse om i gamle skrifter - at mange af de, som levede før os, så sådan på det, at når de samledes i missionshuset, da var der noget, som var overordnet - noget der havde betydning. Det var, at det, de var sammen om, skulle kunne bære ikke alene her i livet, men også den dag, de skulle gå ind over grænsen til evigheden.

Derfor var ordet - Guds evige ORD - det livgivende ORD - alfa og omega for mange. Bare dette ord, forstod de, var det som kunne holde og bjerge i både liv og i død.

Ordet, forkyndelsen og mødevirksomheden blev således noget, som optog dem.

De satte noget til side for at komme og høre Guds ord.

Deres erfaring var blevet, at her var der noget at stå på – noget at værne om.

En erfaring vor tid kunne lære meget af.

En ændret mødeform.

Der tales ofte om, at forkyndelsen har ændret sig.

Og det har den, men ikke den alene, også selve mødet har undergået forandring.

Vi er efterhånden kommet dertil, hvor man egentlig ikke ved, hvad man kommer ud for, i det øjeblik man går til et møde.

Det er med til, at holde nogle hjemme.

De har oplevet skuffelse indtil flere gange.

De fik ikke det, de kom for.

Mange har med sorg erfaret, at "*moderne*" mødevirksomhed mere er blevet underholdning, end forkyndelse af Guds ord.

Ikke sjældent kommer en prædikant ud for, at der direkte siges til ham, at han ikke må bruge for megen tid på sin prædiken. Der skal nemlig gives plads for andre indslag, ofte af megen tvivlsom karakter.

Intetsigende sange bliver ofte fremført på en måde, som

mange sørger over, og som de helt uforberedt må være vidne til.

Liv eller død.

Når jeg tænker tilbage i tiden, så oplevede jeg ofte, at et møde var noget, som havde med liv og død at gøre.

Egentlig var der mange gange noget urovækkende over et møde.

Jeg forstår mere i dag nødvendigheden af denne møde-karakter.

For tænk – det var virkelig liv og død, det drejede sig om.

Ja, det var intet mindre end himmel eller helvede der stod på spil.

Der var evighedsalvor over møderne.

Var det så underligt, at både prædikant og ledelse i et missionshus var "*nervøse*" for hvordan eksempelvis en møderække forløb?

Hvor mange, der bliver standset af Gud ved et møde i dag, ved vel kun det enkelte menneske selv.

Ind imellem kan man være bange for, at det ikke er så mange.

Mødeformen er ofte direkte medvirkende til at Helligånden får vanskelige "*betingelser*" at arbejde under.

Den nutidige sang og musik gør også sit til, at der lukkes ånder ind i et møde, som virker både nedbrydende og ødelæggende.

Hvorfor kommer vi?

Man kunne fristes til at spørge: "*Hvorfor går vi egentlig til et møde i missionshuset?*"

Er det fordi, vi vil underholdes, eller er det fordi, vi har en bøn og et ønske om at få et sandt møde med Guds åbenbarede ord?

Er det fordi, vi gerne vil ransages af Guds ord, så vi ad den vej får lov at se, både hvor vi står, og hvor vor vej går hen?

Er det et ønske og en bøn om IKKE at blive ført vild eller bedraget?

Når alt dette er sagt, stiller det jo både forkynder og tilhører ind i et lys, som ikke er behageligt.

Men skal vi komme videre i vor mødevirksomhed i dag, er der i høj grad grund til, at mange møder bliver gået lidt efter "*i sømmene*".

Tilhørere har egentlig et vist "*krav*" på ikke at få noget andet end Guds sandhedsord at høre under et møde.

Det er spild af tilhørernes tid at servere en form for underholdning, som de jo kan hente af en noget bedre "*kvalitet*" andre steder, om det var det, de ønskede.

Ansvaret for møderne.

At blive stillet ind under Guds ord ved et møde, er en alvorlig sag.

Det må ikke overlades til hvem som helst at få overdraget ledelsen af et møde - f.eks. blot fordi man sidder i en bestyrelse.

Og sagen er jo også, at har man ikke forstået vigtigheden af *"kvaliteten"* ved et møde i et missionshus, så kunne det hænge sammen med, at de, som er ansvarlige for mødet, ikke selv har stået foran den levende og hellige Gud og set sig selv som en gennemgribende fortabt synder.

Har en ansvarlig mødeleder ikke det, er han til en vis grad undskyldt, men burde da ikke stå som mødeleder.

Og det fritager ikke en ledelse for at være opmærksom på, at hvor mennesker kaldes sammen om Guds ord, der skal de ikke spises af med noget andet.

Vi kommer vel ikke til møder bare for *"at komme hinanden ved"*.

Vi kommer der vel, fordi vore sjæle står i fare for at gå fortabt.

Skal vore missionshuse bestå i fremtiden, og bestå med en forkyndelse, der siger mennesker noget ind i deres samtid, da må vi alle ind for Guds ansigt og spørge Ham, hvor vejen går i al vor foretagsomhed. Både prædikanter, ledere og tilhørere må undersøge den *"sag"*.

Gud lader sig ikke spotte.

Vi er i dag mange steder kommet dertil, at dagsordenen i missionshuset bliver sat af folk, som ikke har forstået, hvad et missionshus skal bruges til.

Er forståelsen gået ud over liv og død, himmel og helvede, da har missionshuset ingen berettigelse mere og måt-

te da hellere lukke end fortsætte med at holde mennesker fanget i et ”system”, som er kødeligt og menneskeskabt.

Børnene.

Børnene står i en særlig fare på grund af voksnes ”forståelse”.

Som en nordmand sagde til mig: når der dækkes op til højtid og den gode mad skal serveres tager man børnene væk. De må ikke sidde til bords med os andre.

Jeg ved vel, at det ikke altid er så enkelt at have børnene med til en prædiken.

Men jeg er helt overbevist om, at det en dag vil give bagslag, hvis vi holder børnene borte fra forkyndelsen. De bliver så ”underholdt” – sikkert med al god vilje – men med noget som i alt for mange tilfælde er af ringere karakter end en prædiken.

At børnene ikke forstår en prædiken, betyder ikke så meget – for hvem kan i øvrigt forstå Guds ord.

Men bare det, at de også kommer ind under Guds ords indflydelse, vil give dem en ballast i livet, de senere kan takke for.

Vi må også lære dem de gode salmer og sange, så de kan synge med i forsamlingen, når der synges fællessange. De må have noget andet og mere end mærkelige fagter og trampe-sange.

Det myndige lægfolk.

Før talte man om et myndigt lægfolk.

Det findes næppe mere.

Det er bare få, der i dag tør rejse sig og sige imod den udvikling, som synes at føre længere og længere bort fra Sandheden i Guds ord.

Men ingen tvivl om, at mange lider under de nuværende tilstande.

Flere steder tales der om alternativ mødevirksomhed, og det bliver måske vejen fremover, om ikke der bliver *"sadlet om"* i den for tiden ulykkelige situation.

Lad os bede om, at myndige mænd må rejse sig og vise vej ud fra Guds ord fremover og ikke overlade alt til lærde specialister.

Vi MÅ rejse os og ikke affinde os med fremover at se de missionshuse, som mange af os har været med til at bygge og vedligeholde, ende som rene underholdningsanstalter, blot fordi ledere ikke forstår den ulykkelige ånds-situation, vi befinder os i.

Hvorfor er det gået sådan?

Der kunne nok siges meget om det, men vi lever i en tid, hvor den sande Gud mere eller mindre er forsvundet ud af mange menneskers bevidsthed.

At der stadig huserer en gud i menneskers opfattelse er udenfor diskussion. For det gør der.

Men det er ikke den Sande, Evige og Hellige Gud.

Ham, har man forsøgt at aflive.

I stedet er mange guder trådt til.
Det har bevirket et andet billede af Gud.
Og det mest forfærdelige er, at det ændrede gudsbillede har sneget sig ind i kirke og missionshus og bemægtiget sig både ledelse og prædikestol.

Stadig lyder den ulidelige påstand om, at vi har en kærlig Gud, som næsten ser gennem fingre med alt, hvad vi foretager os, og som nok skal sørge for, at langt de fleste vil komme indenfor himlens port – *"vejen er ikke så smal, som enkelte forkyndere vil gøre den til."*

Et forfalsket billede af Gud er efterhånden blevet så stærkt prentet ind på især de unges nethinde, godt hjulpet på vej af den ændrede forkyndelse, som har fået lov at lyde fra alt for mange prædikestole i snart mange år. Og ikke mindst er mange nye sangforfattere med både tekster og melodier slået ind på den vej – og resultatet - ja, det ser vi nu, hvor forsvarsløse unge rives med ind i en *"åndelighed"* der mange gange næsten kan opfattes som et nødskrig mod himlen.

Hvad gør vi?

Jeg ser ikke anden vej for os, end omvendelse.
Og det gælder alle - både forkyndere, ledere, bestyrelser og alle, som har et ord at skulle have sagt - ikke mindst i sammenhænge, hvor andre bliver berørt, eksempelvis ved tilrettelæggelse af møder og andre sammenkomster. Går vi ikke en anden vej end den, der er blevet praktiseret i de senere år, glider vi længere og længere væk fra

den egentlige mening med et missionshus: et sted, hvor Guds ord lyder til kald og omvendelse.

De gamle stier.

Der er ledere og forkyndere, som i de senere år, har henvendt opmærksomheden på ordet fra Jeremias 6, 16 om de gamle stier.

Det er ikke sagt for ingenting. Det, der kan frygtes er, at der også i vor tid vil blive svaret tilbage som dengang – men måske ikke højlydt: *"Det vil vi ikke!"*

At ændre tingenes tilstand er ikke omkostningsfrit.

Men griber ledere og andre ansvarlige ikke snart ind, pådrager de sig et ansvar, som er uhyre omkostningsfyldt at bære.

Og gør de det ikke, er det vel ikke underligt, at mange vil betragte vore ledere som de, der svigtede deres høje kald.

Og da kan der ikke opfordres til andet end at samles andre steder end i et missionshus, hvor denne verden, kødet og djævelen mere og mere synes at få overtaget - med en uhyggelig forførelse.

Der skal komme dage, siger Gud Herren...Amos.8.11-12.

*Artikel af
Asger Jensen,
Bornholm.
Forkynder i LM.*

Læser vi i Amos' bog vil man uvilkårligt blive standset for ordene i kap. 8,11-12 :

"Der skal komme dage, siger Gud Herren, da jeg sender hunger over landet, ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. De skal flakke om fra hav til hav, og fra nord til øst skal de strejfe rundt og søge efter Herrens ord, men de finder det ikke."

Den åndskamp vi i dag står i, lægger nogle alvorlige spørgsmål ind over os. Os, som kalder os med kristen-navnet.

Og når vi f.eks. læser i Guds ord om alvorlige begivenheder, så kan vi nemt komme til at reservere os lidt. Ordene forekommer os nemlig både upassende og ubehagelige.

Med henblik på ovenstående bibelord må vi derfor prøve os selv, om det er noget som vi, du og jeg, skal tænke over og måske også tage med i vores forbøn med henblik på vor åndssituation.

De to vers, vi læste, fortæller om en tilstand, der kan komme i Guds folk, ved ikke at lade sig lede af Gud og

hans ord.

Men da mange mennesker i vor tid ikke beskæftiger sig ret meget med Guds ord, kan det uhyggelige ske, at man får et forkert og entydigt billede af Gud.

Set med det menneskelige øje ser det derimod ikke forkert ud.

Men, at få et forkert og fejlagtigt billede af Gud er dog mere alvorligt end noget menneske kan forestille sig.

Der findes vel næsten intet, som er mere alvorligt.

Alligevel er der nogen som siger: *'Er det nu nødvendigt at gøre opmærksom på den slags. Det er jo med til at gøre mennesker både urolige og bange.'*

Da vil jeg svare, at det gør også mig, både urolig og bange, ikke mindst for mit eget Guds-liv. Desuden siger Guds ord også *'at i de sidste tider da er der mennesker, som skal falde fra troen.'* (1.Tim.4,1)

Det siger os, at bliver der ikke talt om disse ting da kan vi med rette blive anklaget for svigt i forkyndelsen.

Og da Guds ord også minder om konsekvenser i forbindelse med det vi her taler om, da må vi desto mere gøre opmærksom på det. Også selv om nogle måtte have et ønske om det modsatte.

I Hebr.3,12-13 læser vi:

"Se til, brødre, at der aldrig i nogen af jer skal være et ondt vantro hjerte, så der sker frafald fra den levende Gud, men forman hinanden hver dag, så længe der er noget, der hedder "i dag", for at ingen af jer skal blive forhærdet ved syndens bedrag."

Og i Dommerbogen 16 læser vi om Samson, og syndens bedrag. Han lod sig lokke og forføre.

Der står om ham, at han troede, at han nok en gang skulle kunne klare sig overfor filistrene. Men da læser vi disse alvorsord i vers 20:

"Han vidste ikke, at Herren havde forladt ham."

Tænk, at blive forladt af Gud, uden selv at vide det.

Og kommer det så langt, da må det hænge sammen med, at det Gud taler ikke alene bliver overhørt, men det bliver også forkastet. Og måske uden at tænke over konsekvenserne, selv om de er forudsagt i Guds ord.

Kan det ske i dag?

I den forbindelse er det vanskeligt at lade være med at stille det spørgsmål:

'Kan dét, som vi møder i Amos' bog, kan dét også komme til at ske i vore lande i dag?'

Hertil må nævnes, at der findes ingen garanti i Guds ord for, at det ikke også kan ske i vor tid. Og så må vi stadig huske de ord fra 1. Kor. 10,11, om de advarende eksempler:

"Og det blev skrevet for at vejlede os, til hvem tidernes ende er nået."

Og det må også gælde ordene fra Amos' bog.

Hvem var Amos?

Lad os først se lidt på hvem Amos var.

Han skulle være samtidig med profeterne Joel og Jonas og Hoseas. Og så læser vi om ham, at han var fårehyrde, eller kvægavler. Og så står der om ham, at han dyrkede morbærfigen.

Hvad siger det os?

Det siger os, at Amos var en ganske almindelig mand og ikke som sådan profet i almindelig forstand.

Alligevel, så var det ham, en morbærfigendyrker, en kvægavler, som Gud udtog til en opgave, som Han/Gud ville have gjort og udført i sit folk.

På Amos's tid var Israel inde i en rig materiel udvikling. Og på overfladen syntes alt, at stå vel til.

Men denne rige og materielle udvikling bekymrede Amos.

Og det var jo også fordi, at med en rig og materiel tilstand følger der ofte noget 'andet' med, nemlig gudløshed og ringeagt for Guds ord.

Det leder vore tanker hen på menigheden i Laodikea (Johs. Åb. 3), som Herren måtte udspy af sin mund, på grund af deres lunkenhed:

"Siden du siger: Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet, og du ikke ved, at hvis nogen er elendig og ynkelig og blind og nøgen, er det dig." (V. 17)

Synet, Amos fik, var, at han så Guds dom hænge over det gudløse folk. Og det var da han så sig kaldet til at forkynde, som han gjorde. Med advarsel og dom.

Men det må understreges, at denne forkyndelse, den kom ikke bare fra en morbærfigendyrker, en kvægavler, men den kom fra Gud selv. Den Gud, som havde et inderligt ønske om, at frelse sit vildførte folk. Og så tror vi, at Gud vil det samme i dag. Frelse de vildførte.

Landet kan ikke bære forkyndelsen.

Vil vi læse lidt mere i Amos' bog, da vil vi også lægge mærke til, at da Amos i sin profeti og forkyndelse vendte sig til folket, da blev han anklaget for sammensværgelse.

I kap. 7,10 læser vi disse mærkelige ord:

"Landet, kan ikke bære alle hans ord."

Og hvad var det andet end udtryk for, at folket ønskede ikke, at blive gjort opmærksom på deres farlige tilstand. De ønskede ikke at blive gjort opmærksom på deres vildfarelse. Ja, de ønskede reelt ikke at blive gjort opmærksom på deres synd.

De ville følge og fortsætte deres egne veje. Sådan som tilfældet også er i dag. Og resultatet blev mærkelig nok dette, i første omgang, at det var Amos, som blev udvist af Israel.

Med andre ord, så var det Gud, som tog den mand der kunne hjælpe folket, det var ham Gud tog fra dem, på grund af deres ulydighed.

'Landet kunne ikke bære Guds ORD.'

Og det vil i realiteten sige, at Gud tog forkyndelsen

af ordet fra dem.

Med henblik på vore egne lande og den situation vi befinder os i som land og folk i dag, med en tiltagende gudløshed i både kirke og samfund, så er det yderst alvorligt at tænke på, at udvisningen af Amos den kan vel også ske på lignende måde i dag?
Sådan, at Herrens sande forkyndere må tages fra os.
For alvorligt er det, at ringeagte Gud og hans ord.

En trang tid.

Der er mange ting der tyder på, at vi nu oplever en meget trang tid med hensyn til advarsler og formaninger. Noget som Guds ord ellers ikke sparer på.
C. O. Rosenius siger:
"Så længe der endnu er lidt olie på lampen, så elsker Guds børn FORMANINGEN."

Som udviklingen har formet sig i snart mange år, også i kristenfolket, så kan den frygt melde sig:
Må Gud en dag flytte den lysestage, vi har haft i vore lande i mere end tusind år?
Flytte den fordi vi ikke længere *'kan bære hans ord.'*

Og noget værre kan vel næsten ikke tænkes, om det skulle gå sådan, som Amos profeterede, og som lød:
"Der skal komme dage, siger Gud Herren, da jeg sender hunger over landet, ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord."

Det er ikke sikkert, at der bliver mangel på forkyndere.

Det er heller ikke sikkert, at møder og samlinger fremover bliver en mangelvare.

Men kan det komme til at gå sådan, at vi fremover kommer til at mangle forkyndere med en forkyndelse, som tør stå på Skriftens evige og klare grund og fundament og sandhed, og som klart og utvetydigt tilkendegiver dét, som Gud har talt i sit ord?

Ingen ved, hvordan det kommer til at gå.

Derfor er det ikke så enkelt at give et svar på spørgsmålet.

Men det er alvorligt, og det er tankevækkende.

Ikke mindst på grund af den alvorlige åndssituation, som vi befinder os i, og hvor slet ikke så få må gå skuffede hjem fra et møde.

De fik ingen føde for deres sjæl.

Og når bekymringen for mange af os opstår, hænger det jo også sammen med, at når vi ser på det kirkelige landskab, da er vi jo langt på vej kommet ind i en blindgyde. Og det, som dér forekommer, det bliver jo ikke bare i statskirken, men bevæger sig også udenfor med en smitte, som sniger sig ind i forsamlingerne.

Flere ledende mænd, som vi tidligere har haft tillid til, har nu indtaget nye og anderledes holdninger.

Nye vinde.

Den tid, vi oplever i dag, vil for mange, som kender lidt til fortiden, og som kender lidt til historien, forekomme meget anderledes end tiden gjorde før.

Der blæser nemlig i dag vinde ind over os, som har formålet at ændre på mange ting.

Og den arv vi talte om før i tiden, arven fra både Luther og Rosenius, den tales der ikke så meget om længere.

Og ser vi på bogsalg mange steder, er de i høj grad præget af bøger af meget tvivlsom karakter.

Den belejlige tid.

I Johs. Sandveds kommentar til Amos' bog står flg. skrevet:

"I sin store godhed havde Gud gennem århundreder sendt sine tjenere til Israels folk.

Da var det en belejlig tid.

Da var Gud at finde.

Men nu forkynder Herren med rystende alvor, at nådetiden har en slutning."

Det vil sige, at der kan komme tider, da det ikke længere er muligt at finde Gud – i FORKYNDELSEN?

Da spørger vi:

Er vi i dag, flere steder, ved at nærme os denne tilstand?

Vel, mange mennesker samles. Store møder og arrangementer, med forskellige indslag.

Men, findes Guds sandhedsord til tugt og formaning, trøst og opbyggelse?

I snart mange år har der lydt en forkyndelse i blandt os, som har betonet Guds kærlighed så stærkt, at den anden side af Gud, hans hellighed og vrede over synden, næsten ikke er kommet frem.

Og en sådan forkyndelse er nok langt farligere end de fleste forestiller sig.

Og hvad kan dette ikke resultere i?

Hunger efter Ordet.

Men endnu er der nogen som tørster efter Livets Ord. Der er stadigvæk mennesker, som hungrer efter brød. Og i den sammenhæng kan vi ikke lade være med at tænke på apostelen Peter.

Han havde været inde i store vanskeligheder.

I Johs. 21 læser vi om en uvurderlig samtale han får med sin Frelser.

Og samtidig får han pålagt en opgave, nemlig at forkyn-
de Guds Ord til liv og trøst.

Efter Jesu gentagne spørgsmål, om han elsker Jesus mere end de andre gør, siger Jesus til ham: "*Vogt mine får!*"

På norsk: "*Fø mine får.*"

Og det er netop dette, det drejer sig om.

Vi må alle have føde for vore sjæle. Og får vi ikke den

sande føde, da dør vi.

Og sjæleføden, som vi alle behøver, er nu engang ikke noget, som forkyndere bare kan *'plukke'* ud af Guds ord, efter eget forgodtbefindende.

Det gælder også den føde, som ikke passer og smager det naturlige menneske.

Der må næsten som aldrig før, fordi vor tid er så ond, forkyndes både lov og evangelium, forkyndes om synd og nåde, frelse og fortabelse, om vi skal *'overleve'* den afslutningstid, vi er inde i.

Bliver en sådan forkyndelse ikke praktiseret, og bliver den ikke hørt, da kan vi næppe påregne at nå frem til det himmelske mål.

Lad os bede om flere forkyndere til denne vigtige opgave.

Indbydelse – fra Gud.

Vi tror, at Guds ord har en særlig indbydelse til os i afslutningstiden.

En indbydelse til IKKE at ringeagte hverken hans advarsler eller formaninger. Men derimod, at lytte til dem.

Og også gøre det sådan, at budskabet fra Amos' bog om, at søge Herrens ord, ikke bliver en forgæves søgen, fordi vi ikke tog imod Guds ord, som Guds ord.

AUGUST 21, 2007

Skaden i Guds folk.

Fra Bibelsk-tro.no

Nr 3-2001

Av Asger Jensen.

***"De leger mitt folks skade på lettferdig vis, idet de sier:
Fred! Fred! Og det er ingen fred." (Jer 6,14)***

I vår tid settes det utrolig meget inn på å skape fred. Enorme ressurser brukes på fredsforskning og annet fredsarbeid. Alt synes imidlertid å være forgjeves. Vel erkjennes ufreden, men man står maktesløs overfor den. Mange ønsker egentlig heller ikke fred, av forskjellige politiske grunner. Slik oppleves det i global sammenheng. Men også i hjemmet er freden mange steder spolt. Ufreden synes å foreta flere og flere landevinninger.

Blant Guds folk hersker det heller ikke ubetinget fred. Onde åndsmakter er i virksomhet som nesten aldri før. På profeten Jeremias tid var fred også en "*mangelvare*", selv om fredsforkynnelse ble dosert i utstrakt grad. Men Herrens profet måtte si noe annet: Det er ingen fred.

Jeremia advarte folket mot gudløshet. Han forkynte et budskap som måtte mane til ettertanke. Men ingenting hjalp. Hans forkynnelse resulterte i at han ble satt i fengsel, og hans trykte budskap ble brent (kap 20 og 36).

Når et folk blir refset for deres synd og ugudelighet, må vi se det som en advarsel og et kall fra Gud. Det er et

rop fra den Gud som alltid vil mennesker det som er godt, som alltid har til hensikt å føre mennesker inn på rett vei, og som alltid har til hensikt å ville frelse.

Med usigelig smerte gråt profeten sine tårer over det folk som han gjorde seg til ett med. Og med disse klagesmerter (Klag 3) stilles vi inn i en situasjon, som tydelig peker på Ham som er større enn Jeremia, nemlig Smerthenes mann, som også måtte gråte tårer over folket.

Når den sanne fredsforbyggelse blir ringeaktet og overhørt, da erstattes den hurtig av en falsk. Og falsk fredsforbyggelse har også funnet god grobunn i vår tid.

Likegyldigheten har fått god vind i seilene og mennesker blir trøstet på feil grunnlag.

Derfor får mennesker nytt mot til å fortsette i syndens likegyldighet og makelighet:

"Fordi dommen over den onde gjerning ikke fullbyrdes straks, derfor svulmer hjertet i menneskenes barm, så de drister seg til å gjøre det som er ondt" (Pred 8,11).

Hva består den skade av som også vårt folk trenger legedom for i dag?

Den består først og fremst av løsrivelse fra Gud.

Det har bevirket at Ordet ikke lenger blir hørt.

Mange steder hvor det stadig lyder, er det blitt forfalsket og gjort ukjennelig.

Det fremstår nye sendebud, som lar forkynnelsen finne sin aktualitet i menneskers forjagede liv, og dermed til en "nødvendig" trang til hjelp her i livet, mens Guds Ords sanne og virkelige aktualitet ganske overses.

Og denne kreftskade har bredt seg i rekkene hos Guds folk. Og da er ulykken blitt stor – for da holder saltet på å miste sin kraft.

På profetenes tid ville de falske profeter gjerne utføre helbredelse, men det gjorde de på lettferdig vis i en forkynnelse som mer gikk på menneske-tanker enn på Guds Ord.

Det er denne forkynnelse som får flere og flere etterfølgere. Men den virkelige nød vi befinner oss i, som kristenfolk, blir det sjeldent pekt på. Og hvis sannheten ikke forkynnes, om vår virkelige åndelige tilstand, da blir Jer 6,14 også vår situasjon. Da blir gudsfrykten minimert og verdsligheten får gode kår iblant oss.

Men finnes freden da ikke blant Guds folk i dag? Ja, om det menes fred som går ut på tilfredshet og harmoni og mye aktivitet, da er det fred i mange forsamlinger. Da er det ingen fare på ferde.

Men, er det da ingen som er redd for at den falske fred også har sneket seg inn i Guds folk i dag? Var det kun på profetenes tid at folk gikk sine egne selvvalgte veier?

Etter hvert som flere og flere tiltak ser dagens lys blant Guds folk, og ofte tiltak i overensstemmelse med verdslig tankegang og væremåte, er det i sannhet stor grunn til å være både oppmerksom og engstelig.

Åp 3,1 treffer inn i en nåtidig menighetssituasjon: *"Jeg vet om dine gjerninger, at du har navn av at du lever,*

men du er død."

Kan noe mer alvorlig sies til en forsamling?

Er det ikke stor grunn til at vi alle tar disse ord inn over oss, til ransakelse?

Får Guds sannhetsord ikke adgang til våre hjerter og vekke oss opp, da får løgnen og usannheten fortsatt de avgjørende ord, og de kommer til å bre seg som ringer i vannet.

I en slik situasjon får evangeliet trange kår. Vel forkynnes evangeliet, mener man, men det blir alt for ofte et "*evangelium*" som blir plaster på et sår som bevirker at det ikke blir legt. Såret er stadig sykt. Det blir ingen endring. Ingen nyskapelse og ingen syndenød. Det fortsettes som før. Mennesker er godt tilfreds. Fred, fred og ingen fare!

I mange år har det lydt en "*evangelisk fredsforkynnelse*", som ikke har vist mennesket dets sanne stilling og situasjon.

For loven, Guds hellige krav er i mye forkynnelse blitt forsømt.

På grunn av dette har loven "*syknet til*" i mange troendes liv.

Resultatet er blitt at synden i tilsvarende grad er "*syknet til*" (Rom 7,8).

Likegyldigheten og overfladiskheten har innfanget oss.

Vi er blitt et kristenfolk som stort sett er tilfreds med den situasjon som vi nå en gang befinner oss i.

Fra mange prekestoler er synden blitt avskaffet. Men

stadig lyder det mange ord, også riktige ord. Men hjertets smerte over synd og likegyldighet og overflatskhet og verdslighet er ganske forsvunnet.

Profeten Jesaja sier fra Herren i kap 29 vers 13: *"Dette folk holder seg nær til meg med munnen og ærer meg med leppene, men hjertet er langt borte fra meg..."*

Hjertet er langt borte fra Gud. Det vil si det har forlatt hans ord. Ikke med munn og lepper.

Det lyder stadig en forkynnelse som *"fanger"* og som man kan nikke godkjennende til, men den forårsaker at man er ganske godt tilfreds med det liv man lever, uten noen særlig bedrøvelse over egen og folkets tilstand.

En vedvarende likegyldighet overfor sannhetsordet ender med den evige død.

Hva gjør vi i denne ulykkelige situasjon?

Skal vi bare fortsette, som om ingenting skjer?

Skulle vi ikke gråte og klage vår nød ut for vår himmelske far?

Gråte, først og fremst over oss selv. Over hjertekulde og likegyldighet.

Og så be om vekkelse, ikke først og fremst hos andre, men hos oss selv.

Be om vekkelse inn i våre egne forsamlinger.

La oss ikke slå oss til ro med at det er fred. For det er ikke fred. Fred blir det kun om Gud griper inn i våre liv og vi får nåde til å se både falskhet, lunkenhet og fortapthet i øynene.

La oss be om at Gud vil oppreise flere og nye forkynnere iblant oss.

Forkynnere som ikke skjeler til mennesker og som ikke frykter mennesker, men Gud.

Forkynnere som vil stå på Guds åpenbarte sannhetsord og forkynne dom over likegyldighetens og makelighetens etablerte liv.

Be om forkynnere som tør stå frem som Jeremia, og her i endetiden si: "*Så sier Herren!*"

Men det kommer til å koste en pris, for både forkynner og tilhører. Vil vi betale den?

La oss så være mange, så mange som mulig, som roper til vår Frelser: Forbarm deg over oss, og tilgi oss våre mange synder. Tilgi, at også vi, har sviktet.

Rens oss på ny i ditt dyrebare blod. La oss ikke forbli i en fred som ingen fred er.

Fra Danmark fikk vi denne mailen den 8. feb. 2009 med det triste budskapet at Asger Jensen ikke lenger blir tålt som forkynner i LMs rekker. Det er bare ca. 12 mnd. etter en av talene vi her har trykt:

”Fredag den 6. februar 2009 har Asger Jensen modtaget brev fra afdelingsstyrelsen på Bornholm, hvori hans kaldelse som prædikant i LM trækkes tilbage. Begrundelsen er, at han ikke har udvist den fornødne tillid til LM’s ledelse.

Asger Jensen har beklædt følgende tillidsposter i LM:

Kredsformand i 18 år.

Kredsungsdomsformand i 10 år

Landsungsdomsformand i 2 år.

Afdelingsformand i 11 år.

Medlem af DM i 14 år.

Medlem af LS i 2 år.

Prædikant i 46 år. ”

Vi minner om at ”tillit” er noe man må få - ikke kan kreve.

Tilliten i denne sammenheng må komme av at man taler og leder i samsvar med Guds Ord. Gjør de ikke det — bør de ikke få tillit fra ”fårene”. De skal tale og lede etter ”Guds Ord.” Asger Jensen har av menighetene ført hatt stor tillit. Nå får han oppsigelse av nye generasjoner uten bibelsk og dokumentert begrunnelse. Man aner en parallell til Jeremias - og samfunnsmessig virker det merkelig ut fra Arbeidsmiljøloven. Vi synes flere bør lese AGs analyser av tiden — for den kjennes igjen også i våre norske menigheter.

Han brukes fremdeles med glede i kristne samlinger i Norge. J.H.